

Getsemanen puutarha
Matt. 26:30-58, 69-75

30. Laulettuaan kiitosvirren he lähtivät Öljymäelle.

31. Silloin Jeesus sanoi opetuslapsilleen: "Tänä yönä te kaikki loukkaannutte minuun, sillä on kirjoitettu: 'Minä lyön paimenta, ja lauman lampaat joutuvat hajalle.'

32. Mutta ylösnoustuani minä menen teidän edellänne Galileaan."

33. Pietari vastasi hänelle: "Vaikka kaikki muut loukkaantuivat sinuun, minä en koskaan loukkaannu."

34. Jeesus sanoi hänelle: "Totisesti minä sanon sinulle: tänä yönä, ennen kuin kukko laulaa, sinä kolmesti kiellät minut."

35. Pietari sanoi: "Vaikka minun pitäisi kuolla sinun kanssasi, minä en ikinä sinua kiellä." Samoin sanoivat kaikki muutkin opetuslapset.

36. Sitten Jeesus tuli opetuslasten kanssa Getsemane-nimiseen paikkaan ja sanoi heille: "Istukaa tässä sillä aikaa kun minä menen tuonne rukoilemaan."

37. Hän otti mukaansa Pietarin ja ne kaksi Sebedeuksen poikaa. Hän alkoi murehtia ja joutui tuskan valtaan,

38. ja hän sanoi opetuslapsille: "Minun sieluni on syvästi murheellinen, aina kuolemaan asti. Jääkää tähän ja valvokaa minun kanssani."

39. Sitten hän meni vähän kauemmaksi, heittäytyi kasvoilleen ja rukoili sanoen: "Isäni, jos mahdollista, niin menköön tämä malja minun ohitseni. Ei kuitenkaan niin kuin minä tahdon vaan niin kuin sinä!"

40. Jeesus palasi opetuslasten luo ja tapasi heidät nukkumasta. Hän sanoi Pietarille: "Ettekö te edes yhtä hetkeä jaksaneet valvoa minun kanssani?"

41. Valvokaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen. Henki tosin on altis, mutta liha on heikko."

42. Hän meni pois toisen kerran ja rukoili: "Isäni, jos tämä malja ei voi mennä ohitseni minun sitä juomatta, niin tapahtukoon sinun tahtosi."

43. Palatessaan hän tapasi heidät taas nukkumasta, sillä heidän silmänsä olivat käyneet raukeiksi.

44. Hän jätti heidät, meni taas pois ja rukoili vielä kolmannen kerran samoin sanoin.

45. Sitten hän tuli opetuslasten luo ja sanoi heille: "Te nukutte vielä ja lepätte! Katsokaa, hetki on lähellä. Ihmisen Poika annetaan syntisten käsiin.

46. Nouskaa, lähtekäämme! Se, joka minut kavaltaa, on lähellä."

47. Jeesuksen vielä puhuessa tuli Juudas, yksi niistä kahdestatoista, ylipappien ja kansan vanhinten luota mukanaan miekoin ja seipäin varustautunut suuri väkijoukko.

48. Jeesuksen kavaltaja oli antanut heille merkin sanoen: "Hän on se, jota minä suutelen. Ottakaa hänet kiinni."

49. Juudas meni heti Jeesuksen luo ja sanoi: "Terve, rabbi!", ja suuteli häntä.

50. Niin Jeesus sanoi hänelle: "Ystäväni, mitä varten sinä tulit tänne?" Silloin miehet tulivat Jeesuksen luo, kävivät häneen käsiksi ja vangitsivat hänet.

51. Mutta yksi niistä, jotka olivat Jeesuksen seurassa, ojensi kätensä, veti miekkansa esiin ja iski ylipapin palvelijaa sivaltaen häneltä korvan irti.

52. Jeesus sanoi hänelle: "Pistä miekkasi tuppeen! Sillä kaikki, jotka miekkaan tarttuvat, ne miekkaan tuhoutuvat.

53. Vai luuletko, etten voisi pyytää Isääni lähettämään heti minulle enemmän kuin kaksitoista legioonaa enkeleitä?"

54. Mutta kuinka silloin toteutuisivat Kirjoitukset, jotka sanovat, että näin täytyy tapahtua?"

55. Sitten Jeesus sanoi väkijoukolle: "Oletteko te lähteneet vangitsemaan minua kuin rosvoa miekat ja seipäät mukanaan? Joka päivä minä olen istunut temppelissä opettamassa, ettekä te ole ottaneet minua kiinni.

56. Mutta tämä kaikki on tapahtunut, jotta profeettojen kirjoitukset toteutuisivat." Silloin kaikki opetuslapset jättivät hänet ja pakenivat.

57. Vangitsijat veivät Jeesuksen ylipappi Kaifaksen luo, jonne kirjanoppineet ja vanhimmat olivat kokoontuneet.

58. Pietari seurasi häntä jonkin matkan päässä ylipapin sisäpihaan asti. Hän meni sinne ja istuutui palvelijoiden joukkoon nähdäkseen, kuinka lopulta kävisi....

69. Pietari istui ulkona pihalla. Hänen luokseen tuli eräs palvelustyttö, joka sanoi: "Sinäkin olit tuon galilealaisen Jeesuksen seurassa."

70. Mutta Pietari kielsi kaikkien kuullen ja sanoi: "En tiedä, mistä puhut."

71. Kun hän oli mennyt ulos portille, eräs toinen palvelustyttö näki hänet ja sanoi siel-

lä oleville: "Tuokin oli nasaretilaisen Jeesuksen seurassa."

72. Taas hän kielsi valalla vanhojen: "En tunne sitä miestä!"

73. Hetken kuluttua ne, jotka seisoskelivat siellä, tulivat Pietarin luo ja sanoivat: "Varmastakin myöskin olet yksi heistä, senhän paljastaa puhetasikin."

74. Silloin hän rupesi sadattelemaan ja vanhomaan: "En tunne sitä miestä!" Samassa kukko laului.

75. Niin Pietari muisti Jeesuksen sanat: "Ennen kuin kukko laulaa, sinä kolmesti kiellät minut." Ja hän meni ulos ja itki katkerasti.

Tahtojen taistelu

Mitä Jeesuksen syvä ahdistus Getsemanessa avaa meille Hänen suhteestaan Isään ja suhteestaan meihin? Millainen tahtojen taistelu Jeesuksessa käytiin, kun Isän tahto vaati kärsimystietä, mutta inhimillinen halu olisi ollut välttää kärsimys? Millaista apua siitä uskova voi saada, kun hän joutuu valitsemaan inhimillisten toiveiden ja Jumalan tahdon väliltä? Miksi Jeesus halusi viedä Pietarin ja muut opetuslapset mukanaan Getsemaneen? Mitä mahtaa meidän henkilökohtaiset Getsemanemme paljastaa meistä?

Getsemanen taistelun Heprealaiskirje tiivistää näin:

Lihansa päivinä Kristus voimakkain huudoin ja kyynelin uhrasi rukouksia ja anomuksia Jumalalle, joka voi pelastaa hänet kuolemasta, ja hänen rukouksensa kuultiin hänen jumalanpelkonsa tähden. Vaikka hän oli Poika, hän oppi kuuliaisuuden siitä, mitä kärsi. Kun hän oli tullut täydelliseksi, hänestä tuli iankaikkisen pelastuksen aikaansaaja kaikille, jotka ovat hänelle kuuliaisia. (Hepr. 5:7-9)

Oliivipuristin

Getsemane oli puutarha lähellä Jerusalemia Öllymäen kupeessa. Nimi tarkoittaa "Oliivipuristinta". Siellä Jeesuksen inhimillisen luonnon tahto ja Jumalan ihmiskunnan pelastamiseksi säätämä pelastustahto joutuivat kovaan keskinäiseen väantöön, jossa inhimillisen halun välttää kärsimystä oli murruttava Jumalan suunnitelmassa ilmaistun tahdon alle. On tärkeää huomata, että inhimillisessä halussa välttää kärsimys ja tuska ei ollut eikä ole mitään pahaa eikä synnillistä.

Getsemane oli paikka, jossa Jeesus oli vierailut usein rukoilemassa opetuslastensa kanssa. Siksi Juudas Isakariotkin tunsi tien sinne hyvin. Paratiisin puutarha oli se paikka, missä Aadam ja Eeva tekivät syntiä, jonka olemus oli nouseminen Jumala tahtoa vastaan. Puutarhan yksinäisessä rukoustaistelussa ihminen Jeesus osoitti täydellistä kuuliaisuutta Jumalaa kohtaan. Tämä taistelu oli Jeesuksen kuuliaisuuden tien täyttymys.

Jeesus oli Isän tahdosta ensimmäisenä jouluna tullut ihmiseksi voidakseen sovittaa ihmiskunnan synnit. Hän oli Saatanan kiusauksissa johdonmukaisesti pysynyt kuuliaisena Isän tahdolle. Jeesukselle oli jatkuvaa kärsimystä nähdä inhimillisen synnin

aiheuttamaa surkeutta ympärillään koko elämänsä ajan. Ajoittain Hän parahti: *"Voi tätä epäuskoista ja kieroutunutta sukupolvea! Kuinka kauan minun on oltava teidän kanssanne? Kuinka kauan minun on kärsittävä teitä?"* (Matt. 17:17) Mutta nyt Golgatan tuskan jo polttaessa Jeesuksen sielua Hän oppi täydellisen kuuliaisuuden ja tuli siksi myös täydellisen pelastuksen antajaksi niille, jotka ovat Hänelle kuuliaisia.

Opetuslapset vietiin myös Getsemaneen

Jeesus vei myös opetuslapsensa Getsemaneen ja antoi heille siellä viimeisen "valmennuksen" tulevia tapahtumia varten. Se oli paikka, jossa Herra tulisi riisumaan heidät omasta itseriittoisuudestaan. Opetuslapset epäonnistuivat surkeasti, mutta juuri se oli heille tarpeen, jotta he näkisivät, että ainoa pelastus löytyy Jeesuksessa. Jeesus sanoi heille:

"Tänä yönä te kaikki loukkaannutte minuun, sillä on kirjoitettu: 'Minä lyön paimenta, ja lauman lampaat joutuvat hajalle.' Mutta yösnoustuani minä menen teidän edellenne Galileaan."

Jeesus kertoi heille ja meille totuuden ihmisestä. Me emme tunne itseämme, mutta Jeesus tietää täsmällisesti, kuinka heikkoja olemme loppupeleissä. Me emme tunne kiusausten suuruutta, mutta Jeesus tietää sen ja kertoo sen meille. Me emme ymmärrä Jumalan teitä ja suunnitelmia, mutta juuri siksi Jeesus kertoo ne meille. Siksi Jumala näkee hyväksi antaa myös meille omia taistelujamme, joissa vastakkain on inhimillinen halumme ja Herran tahdon toteuttaminen.

Oman tahdon luovutus Herralle

Aikanaan kun seurustelin nykyisen vaimoni kanssa, törmäsimme ongelmaan: Uskoon tullessaan Lea oli saanut kirkkaan lähetysnäyn ja valmistautui lähtemään ulkolähetystyöhön. Minullakin oli kyllä uskoon tulemisestani asti ollut halu lähteä lähetystyöhön, mutta sairastuttuani vakavaan sydänsairauteen, jonka vuoksi olin joutunut olemaan vuoden sairaalassa, en nähnyt mitään mahdollisuuksia omalle lähdölleni ulkomaille. Siksi kumpikin meistä kävi oman rukoustaistelun, jonka seurauksena luovutimme toinen toisemme Jumalalle ja päätimme lopettaa seurustelun, joka olisi voinut olla esteenä lähetyskäskyn noudattamiselle Lean elämässä. Rakkaus ja seurustelu eivät olleet väärin, mutta niitä tärkeämpi oli se tehtävä, jonka Jumala oli meitä varten suunnitellut. Parin viikon kuluttua Herra vastasi rukouksiini niin, että minäkin pääsisin kuitenkin lähtemään lähetystyöhön. Pian sen jälkeen menimme kihloihin ja lopulta Herra vei meidät yhdessä Japaniin seurakuntia perustavaan työhön. Meille oli kuitenkin todella tärkeää asettaa Jumala ja Hänen tahtonsa ensimmäiseksi elämässämme.

Isä löi Poikaa

Jeesus avasi opetuslapsille syvimmän syyn siihen, miksi he tulisivat hylkäämään ja pakenemaan Hänen luotaan. Kysymys oli siitä, että Isä Jumala itse löi Paimenta ja lauma hajotettiin. Isä löisi siis Hyvää Paimenta ja lampaat joutuivat hajalle. Mutta tärkeää on huomata, että lampaita ei lyötäisi, vaikka ne joutuisivatkin hajalleen. Ylösnoussut Hyvä Paimen oli sitten kokoavat jälleen laumansa yhteen. Jeesus antoi tämän lupauksen juuri siinä tilanteessa, missä he eivät enää nähneet mitään valoa.

Saatanan seulonta

Getsemane ei ollut vain Isän ja Pojan välinen rukoustaistelu, vaan paikalla oli myös Saatana, joka ei ainoastaan kiusannut Jeesusta vaan myös opetuslapsia, jotka kuvittelivat itsestään suuria.

Pietari, joka kaikkein huonoimmin tunsi itsensä, sai aivan erityisvalmennuksen: *"Simon, Simon! Saatana on tavoitellut teitä valtaansa seuloakseen teitä niin kuin viljaa. Mutta minä olen rukoillut puolestasi, ettei uskosi raukeaisi tyhjiin. Ja kun olet palannut takaisin, vahvista veljiäsi."* (Luuk. 22:31-32)

Me voimme nyt Jumalan sanan perusteella tietää, kuinka heikko meidän lihamme, luontomme on. Mutta vielä suurempi tieto on siinä, että Herra kerää heikot ja langenneet uudelleen omaan laumaansa. Toisaalta Herra kehottaa meitä rukouksessa valvomaan. Vain riippuvuus Jeesuksesta voi auttaa meitä kiusauksissa voitolle.

Getsemanen taistelu

Jotkut ovat ihmetelleet, miksi Jeesus joutui kuolemansa edellä käsittämättömän syvän surun ja tuskan valtaan, kun moni marttyyri ja muutkin uhkarohkeat ovat pystyneet kulkeneet kohti teloitusta. Kristittyjen marttyyrien kohdalla syy on tietenkin selkeä: He tiesivät Jeesuksen kärsimyksen, kuoleman ja ylösnousemuksen poistaneen heiltä kadotustuomion ja he tiesivät heti kuoltuaan pääsevänsä Jeesuksen luokse kirkkauteen.

Muitten uhkarohkeiden ongelma oli taas siinä, että he eivät tiedä tai eivät halua tietää, mitä kuolema heille todellisuudessa tuottaa. Jos he tajuaisivat, millaista on Helvetin kauhu, he kauhistuisivat kuoleman edessä. Jeesus tiesi, mitä Golgatalla tapahtuisi. Hän tiesi, että helvetin tuli, Jumalan pyhyiden tuli syntistä kohtaan osuisi koko voimallaan ja koko ihmiskunnan syntien laajuudessa Hänen päälleen. Jos joku haluaa tietää, minkälainen paikka on helvetti, riittää, kun katselee sitä, mitä Jeesukselle tapahtui ristillä. Isä hylkäsi oman Poikansa vihansa liekin poltettavaksi, jotta meidän ei tarvitsisi kokea mitään helvetin kauhusta.

Jeesus on täydellinen ihminen samalla kun Hän on täysi Jumala. Inhimilliselle luonnolle kärsimys on jotain sellaista, mitä on äärimmäisen raskasta kestää. Siksi Jeesus aitona ihmisenä pyysi opetuslapsiaan olemaan kanssaan tuskansa hetkellä, mutta he vain nukkuivat. Jeesuksen pyyntö koskee meitä yhä tänään, sillä Hän haluaa, että Hänen omansa kulkisivat yhtä matkaa niiden kanssa, jotka joutuvat kokemaan ruumiillista, henkistä ja hengellistä tuskaa. Kun ihmiset eivät Jeesusta tuke-neet, Jumala lähetti enkelin vahvistamaan Jeesusta. Mutta on syytä muistaa, että enkeli ei vähentänyt tuskien määrää, vaan vahvasti Jeesusta kestäämään ne lyhentämättöminä.

Taistelun olemus

Vaikka Jeesuksen Getsemanen taistelun olemus jää meiltä saavuttamattomaksi salaisuudeksi, jotakin voimme siitä Raamatun ilmoituksen nojalla sanoa.

Jakeen 37 mukaan Jeesus alkoi tulla tuskaan. Se oli syvää murhetta kuolemaan asti. Tuska jatkui sitten Golgatan ristille asti ja päättyi vasta huutoon: "Se on täytetty!"

Taistelun alkuun liittyi kiusaus, jonka Jeesus oli aiemminkin kohdannut. Saatana vaakuutteli: "Jos nyt luovut leikistä, se on vielä mahdollista ja pääset kuninkuuteen il-

man kärsimystä.” Jeesuskin joutui kokemaan viimeiset kiusaukset niin kuin moni uskovakin ennen kuolemaansa.

Jakeessa 39 Jeesus kyseli Isältä ”maljan” (katkeran nesteen juomisen) poisottamisen mahdollisuudesta. Jeesus tiesi täsmällisesti, mitä hänellä olisi edessään. Kysymys oli Jumalan vihan maljan juomisesta viimeistä pisaraa myöten. Yksi pisara oli se tuska, helvetin tuli, jonka minun syntini ansaitsevat rangaistukseksi. Jeesuksen maljassa oli pisara jokaista ihmiskunnan ihmistä kohden. Se oli syyllisyyden ja katumuksen malja, Jumalan vihan malja. Mutta meille se on Jeesuksen katkeran murheen hinnalla hankittu suloisen yhteyden ja ilon malja. Ehtoollisella meidän on lupa siitä maistaa.

Jeesus rukoili toistaen saman rukouksen kolme kertaa. Meidänkin on lupa omissa murheissamme ja tuskissamme jakaa toistuvasti sydäntämme Herralle.

Getsemanen rukouksen sisällitys

Getsemanen rukous kuului aluksi näin: *”Isäni, jos mahdollista, niin menköön tämä malja minun ohitseni. Ei kuitenkaan niin kuin minä tahdon vaan niin kuin sinä!”* Mutta toisella ja viimeisellä kerralla sisällitys oli hiukan muuttunut: *”Isäni, jos tämä malja ei voi mennä ohitseni minun sitä juomatta, niin tapahtukoon sinun tahtosi.”*

Kun Isän vastaus oli se, ettei ollut mitään muuta keinoa ihmisten pelastamiseksi kuin tuon tuskan maljan juominen loppuun asti, Jeesus tyytyi siihen ja pyysi, että Isä toteuttaisi oman hyvän tahtonsa hänen tuskanmaljansa kautta. ”Tulkoon kärsimys ja tuska osakseni, koska sen kautta lukemattomat ihmiset saavat pelastuksen ja iankaikkisen elämän.

Kun Herra tarjoaa meidän elämäämme tuskaa ja ahdistusta voidakseen käyttää meitä rakkauden evankeliumin levittämiseksi, mekin saamme rukoilla: ”Herra, taivuta sydämeni ja tahtoni tahtoosi!”

Nukkuvat opetuslapset

Palatessaan hän tapasi heidät taas nukkumasta, sillä heidän silmänsä olivat käyneet raukeiksi. Hän jätti heidät, meni taas pois ja rukoili vielä kolmannen kerran samoin sanoin. (43-44)

Vaikka Jeesus oli pyytänyt opetuslapsiaan valvomaan Hänen kanssaan, he eivät pysyneet hereillä. Voi olla, että Jeesuksen ilmeinen surullisuus ja tuskaisuus sai heidätkin murheellisiksi ja he pakenivat uneen suruaan. Jeesus kyllä herätti heidät ensimmäisen rukousjaksonsa jälkeen kehottaen heitä valvomaan ja tiedostamaan lihansa heikkouden. Mutta Hän lopulta päätti antaa heidän nukkua, jotta he olisivat paremmin kestäneet seuraavan päivän tuskan ja hämmennyksen. Saatuaan rukouksessa voiton Jeesus palasi heidän vierelleen ja valvoi heidän nukkumistaan siihen asti, kun vangitsijat saapuivat paikalle. Meidän kohdallakin usein asia on samalla tavalla. Kun syystä tai toisesta emme pysy hengellisesti hereillä, Herra itse valvoo, niin ettei uskomme raukeaisi tyhjiin.

Viimeinen rakkauden osoitus Juudakselle

Ylipappien lähettämä sotajoukko ja temppelivartijat saapuivat, Jeesus herätti opetuslapsensa ja astui puiden siimeksestä esiin, jotta tulijat heti voisivat löytää Hänet

ja ottaa Hänet kiinni. Jeesus ei lähtenyt pakoan, sillä Hän oli sopinut Isän kanssa kulkevasa koko tien Golgatalle asti. Nyt ei näkynyt mitään epäröintiä.

Juudas meni heti Jeesuksen luo ja sanoi: "Terve, rabbi!", ja suuteli häntä. Niin Jeesus sanoi hänelle: "Ystävänäni, mitä varten sinä tulit tänne?" Silloin miehet tulivat Jeesuksen luo, kävivät häneen käsiksi ja vangitsivat hänet. (49-50)

Jeesuksen viimeinen rakkauden osoitus pettäjälle Juudakselle oli kysymys, joka oli osoitettu "ystävälle." Vaikka Juudas ei koskaan suostunut ottamaan Jeesusta vastaan niin, että olisi tehnyt parannuksen rahanahneudestaan ja varkauksistaan, Jeesus oli kaiken aikaa odottanut ja toivonut, että niin kävisi. Kysymyksellään Jeesus antoi Juudakselle viimeisen tilaisuuden tehdä parannus, vaikka tiesikin, kuinka synti oli sokaissut tämän. Suostummeko me vastaamaan, kun Jeesus kysyy sydämemme syvintä luotaavia kysymyksiä?

Pietarin askeleet alas

Pietari kulki kohti syvää lankeemusta. Mutta tie vei häntä askel askeleelta siihen suuntaan. Ensimmäinen askel tapahtui jo puoli vuotta aiemmin, kun hän oli tunnustanut Jeesuksen Kristukseksi, Jumalan Pojaksi, mutta oli pien sen jälkeen nuhdellut Jeesusta, joka oli kertonut tiestään Golgatan kautta ylösnousemukseen. Pietari ei halunnut ottaa vastaan Jumalan suunnitelmaa Jeesuksen kärsimyksestä. Hän ei tuntenut itseään mutta ei liioin kiusausten ja tämän maailman vetovoimaa syntiseen lihaamme.

Seuraava askel oli siinä, kun hän nukkui, vaikka Jeesus oli pyytännyt häntä valvomaan Getsemanessa. Seuraava askel alaspäin oli hutiloiva yritys väkivalloin, miekalla vastustaa Jeesuksen pidättäjiä. Se oli lihan käsivarteen turvautumista, joka päättyi Jeesuksen varoitukseen: "Joka miekkaan tarttuu, se miekkaan hukkuu!"

Kun Jeesus oli vangittu, Pietari pakeni peloissaan. Mutta hän kokosi sitten rohkeutensa rippeet ja lähti seuraamaan Jeesuksen vangitsijoita, mutta turvallisen välimatkan päästä. (Jeesusta ei voi seurata välimatkana etäisyydellä. Joko kuljemme Hänen kanssaan tai emme.) Seuraava askel alaspäin oli meneminen Jeesuksen vangitsijoiden joukkoon, tämän maailman keskelle salaten, kuka on. Lopputulos oli se, että hän kielsi tuntevansa Jeesusta ja teki sen kolmeen kertaan, juuri niin kuin Jeesus oli sanonut. Kaiken lisäksi hän teki sen kiroillen ja vanhoen.

Kääntyminen oikeaan suuntaan

Loppujen lopuksi Pietarin kieltäminen oli Jeesuksen pettämistä ja synti ei paljokaan eronnut Juudas Iskariotin kavalluksesta. Molemmat myös katuivat tekoaan. Mutta pelkkä katumus ei ole samaa kuin parannus eli kääntymys. Ratkaisevaa on se, kenen suuntaan käännytään. Juudas kääntyi itseensä ja ylipappeihin päin katumuksessaan, kun hänen olisi pitänyt kääntyä Jeesuksen puoleen etsien Jumalan anteeksiantamusta. Hän päätyi itsemurhaan kuvitellen, että se muka olisi voinut poistaa tai sovittaa hänen syntinsä. (Itsemurha voi toki tapahtua monista eri syistä, mutta se voi olla myös ihmisen viimeinen suuri ylpeyden yritys sovittaa omat syntinsä.)

Pietarin tie ylös

Pietarin tie ylöspäin kulki kuitenkin lopulta oikeaan suuntaan. Se alkoi jo siitä, kun Jeesus nuhteli häntä kuusi kuukautta aiemmin Pietarin vääristä ajatuksista: *"Väisty tieltäni, Saatana! Sinä olet minulle ansa, sillä sinä et ajattele asiaa Jumalan kannalta vaan ihmisten."* (Matt. 16:23) Ratkaisevaa oli kuitenkin Jeesuksen esirukous Pietarin puolesta. Ilman Jeesuksen esirukousta mekään emme selviä takaisin pystyyn langettuamme suuriin synteihin.

Jeesus ei kuitenkaan vain rukoillut Pietarin puolesta vaan myös varoitti häntä. Seuraavaksi Jeesus näytti Pietarille, mitä on rakkaus, kun Hän paransi sen miehen korvan, jonka Pietari oli miekallaan leikannut irti. Edelleen Herra herätti Pietarin katsumukseen kukon laululla ja säälivän rakastavalla katseella, jonka Hän kohdisti juuri langenneeseen Pietariin. Meidänkin on syytä tiedostaa, millä tavalla Jeesus katselee meitä, kun olemme langenneet synteihimme. Hän kyllä tulee surulliseksi, mutta Hänen katseessaan on samalla syvää sääliä meitä kohtaan. Hänen silmänsä kutsuvat meitä katsumukseen, armon anomiseen ja elämän uudistukseen Hänen armonsa varassa.

Pietari parahti itkuun. Siinä ei ollut mitään itsesäälin kyyneleitä, vaan järkyttävä havaituminen siihen, miten hirvittävän synnin hän oli juuri tehnyt sitä Jeesusta vastaan, joka oli rakastanut häntä syvästi ja jolle hän oli vannonut uskollisuuttaan. Pietarista tuli "itku-Pietari" elämänsä loppuun asti. Hän oppi tuntemaan synnin raskaan taakan ja tunnustamaan sen Jumalan kasvojen edessä.

Varmasti Pietarin elämän kolme seuraavaa päivää olivat pimeitä, mutta hän selvisi niistä Jeesuksen lupauksen varassa. Vihdoin koitti ylösnousemuksen aamu, jona Pietari juoksi Jeesuksen haudalle varmistamaan, että se oli tyhjä. Samana päivänä Jeesus ilmestyi varta vasten vain Pietarille. Mitä Jeesus silloin Pietarille sanoi, ei Raamattu kerro, mutta kuvittelen, että se oli jotain tähän malliin: "Pietari, minä kannoin syntisi Golgatalle, saat sen anteeksi. Simon Johanneksen poika Pietari, minä sovitin rikkomuksesi, saat sen anteeksi. Simon Pietari, minä maksoin syntivelkasi, syntisi on annettu anteeksi." Luulen, että Pietari itki nytkin, mutta ei katsumuksen vaan kiitollisuuden kyyneliä.

Pietarin askeleet ylöspäin jatkuivat sitten Galileassa järven rannalla:

Kun he olivat syöneet, Jeesus sanoi Simon Pietarille: "Simon, Johanneksen poika, rakastatko sinä minua enemmän kuin nämä?" Pietari vastasi hänelle: "Kyllä, Herra, sinä tiedät, että minä pidän sinua rakkaana." Jeesus sanoi hänelle: "Ruoki minun karitsoitani." Jeesus kysyi häneltä toistamiseen: "Simon, Johanneksen poika, rakastatko sinä minua?" Hän vastasi: "Kyllä, Herra, sinä tiedät, että minä pidän sinua rakkaana." Jeesus sanoi hänelle: "Kaitse minun lampaitani." Jeesus kysyi häneltä kolmannen kerran: "Simon, Johanneksen poika, pidätkö minua rakkaana?" Pietari tuli murheelliseksi siitä, että Jeesus kolmannen kerran kysyi häneltä: "Pidätkö minua rakkaana?", ja hän vastasi Jeesukselle: "Herra, sinä tiedät kaiken. Sinä tiedät, että pidän sinua rakkaana." Jeesus sanoi hänelle: "Ruoki minun lampaitani. (Joh. 21:15-17)

Kolmesti toistettu kysymys ei viitannut Pietarin kolmeen kieltämiseen vaan Jeesuksen antamaan kolminkertaiseen anteeksiantamukseen. "Joka on paljon anteeksi saanut, se rakastaa paljon." (Luuk. 7:47) Jeesuksen anteeksiantamus oli synnyttä-

nyt Pietarissa aivan uuden rakkauden Jeesukseen, mutta nyt Pietari tiesi myös oman rakkautensa riittämättömyyden, entinen itsevarmuus oli poissa. Silti hän vastasi Jeesuksen kysymyksiin myöntävästi ja sai uudelleen sen tehtävän, jota varten alun perinkin hänet Jeesus oli kutsunut. Viimeinen suuri askel ylöspäin Herraa kohti tapahtui sitten helluntaina, kun Pietari yhdessä muiden opetuslasten kanssa puettiin voimalla korkeudesta Pyhän Hengen täyttäessä heidät. Nyt Pietarista tuli se todistaja, jonka ei enää tarvinnut pelätä vainoajiaan.

Pietarin parannus oli siis loppuun asti särkymistä ja kääntymistä Jeesuksen puoleen. Omin voimin vaeltava kristillisyyden päättyminen Jeesuksen kieltämiseen, mutta särjety sydän saa armon, kieltäjä saa anteeksi ja uuden tehtävä. Meidän on tärkeä huomata, että puolinainen parannus ei koskaan tuo meille apua. Herra haluaa, että tulemme kokonaan, kaikkine synteinemme Hänen valoonsa. Silloin myös Jeesuksen sovintoveri puhdistaa meidät kaikesta synnistä. Silloin taivas on sinun!

Ikuko Oohiran todistusta

Maaliskuun 30. päivänä 2008 sain kohdata Jeesuksen. Olin silloin 44 -vuotias. Työ ja syöpää sairastavan äitini hoito uuvutti minut niin, että pitkään tuskin jaksoin pysyä pystyssä. Lopulta äitini kuoli ja itse ajattelin, että olin sairastunut masennukseen ja menin sairaalaan, mutta sieltä minut passitettiin heti kotiin. Tuskin kykenin syömään. Äitini kuoltua sekä isäni että veljeni psyykeen terveys heikentyi. Puhelimessa isäni ja veljeni toistivat: ”Onko sinusta niin vastenmielistä elää minun kanssani. Jos inhoat minua noin syvästi, niin minä kuolen.” Siksi kuvittelin, että isäni ja veljeni ovat syyllisiä siihen, että olin onneton. Halusin päästä perheeni ongelmista eroon ja päätin kadota teille tietämättömille.

Sellaisessa tilanteessa sain kohdata Jeesuksen. Opiskeluaikainen ystäväni, joka työskenteli Englannissa eräässä yliopistossa, tuli juuri silloin lyhyelle käynnille kotimaahansa Japaniin. Tavatessani hänet en kyennyt kertomaan omaa surkeaa tilaani. Mitään hyvääkään minulla ei ollut sanottavana. Sitten aloimme riidellä keskenämme. Sen seurauksena en kolmeen yöhön kyennyt nukkumaan.

Sanotaan, että kuoleman edessä ihmisen elämä kulkee filminauhan tavoin hänen silmiensä edessä. Juuri niin tuossa tilanteessa kaikki sydämeni kätköihin painetut pahat tekoni alkoivat pursua esiin. Muistin, miten alakoulussa oli satoja kertoja kirjoittanut paperille äidistäni: ”Kuole, kuole!” Mieleeni palautui, miten olin vihoissani huutanut buddhalaisen kotialttarin edessä rukoilevalle isälleni: ”Lopeta, hullu!” Tajusin, miten ahneena ja ulkokultaisena olin aina syyttänyt muita ja vaatinut itseltäni ja muilta täydellisyyttä. Huolimatta yrityksistäni tulla hyväksi tajusin olevani täynnä vihaa niitä kohtaan, jotka eivät kyenneet hyväksymään minua. Mietin pitäisikö minun mennä mielisairaalaan vai kuolla. Soitin veljelleni, että en selviä ilman lääkitystä ja kysyin löytyisikö mistään psykiatrista klinikkaa, joka olisi sunnuntaina auki.

Sen sijaan hän esittelikin minut pastorille. Veljeni oli 10 vuotta aikaisemmin tullut kristityksi ja oli juuri puhelun hetkellä kirkossa. Siksi hän henkeä pidätellen sanoi: ”Olen kirkossa, annan puhelimen pastorille.” Pastori kysyi minulta: ”Uskotko Jeesukseen Kristukseen?” Vastasin heti: ”Totta kai uskon.” Vaikka en käynyt kirkossa olin lukioajoista lähtien lukenut Raamattua. Siksi noin kuusi vuotta aikaisemmin olin päättänyt uskomaa Raamatun Jumalan olemassaoloon.

Veljeni seurakunnan pastori jatkoi: ”Sano minun perässäni. Taivaan Isä, anna anteeksi minun syntini. Anna anteeksi kaikki tieteni ja tietämättä tekemäni synnit.” Kun sitten sanoin: ”Kiitos Jeesus, kun kannoit minun syntini minun sijastani,” kyyneleet alkoivat valtoimenaan valua silmistäni. Siitä päivästä eteenpäin aloin nukkua syvää unta. Sitten joka päivä soitin pastorille ja tunnustin syntejäni.

Uskoon tulemisessa eivät elämäni ongelmat loppuneet. Edelleen isäni ja veljeni soittelevat minulle, kun heidän kuntonsa huononee. Tajuan, että oli virhe kuvitella pääseväni vapaaksi pakenemalla perhettäni. Ongelmat olivat minun itseni sisällä. Suurin oli yritykseni elää hyvänä ihmisenä ja sulkea sydämeni todelliselta itseltäni. Jeesus otti kantaakseni kaiken minun taakkani. Siinä löysin vapauden.

Kuva vaativasta ja rankaisevasta Jumalasta muuttui. Vaikka en nyt pystyisi mihinkään, silti Jeesuksen rakkaus kantaa minua. Se on Isän rakkautta, joka kohdistuu hänen lapsiinsa sellaisena, että hän lähetti Jeesuksen kantamaan hartioillaan meidän syntimme. Päivittäin saan iloita siitä, että saan osakseni tätä rakkautta. Kun erehdyn, hän nuhtelee minua ja antaa sen mikä on minulle hyväksi, koska hän tuntee parhaiten tarpeeni. On ilo saada levollisesti laskea itsensä tällaisen Isän käsiin.

Omistan täyden rauhan siinä, että saan olla olemassa tällaisena. Viime aikoina olen vapautunut myös ahdistuksesta, etten kykene rakastamaan vanhempiani. Olen alkanut aistia rakkautta silloinkin, kun isäni käyttää sopimattomia ilmauksia. Olen päässyt vapaaksi suurimmasta taakastani, siitä, että en kyennyt antamaan anteeksi omaa olemassaoloani.

Entä me?

Jeesus murehti ja oli tuskassa, jotta sinun ei tarvitsisi jäädä murheeseen ja tuskaan. Jeesus rukoi, joten mekin saamme rukoilla aina siihen asti, että Jumalan tahdosta tulee meidän tahtomme. Jeesus oppi kärsimyksistään kuuliaisuuden, että mekin saimme kuuliaisen sydämen: ”Ei minun vaan sinun tahtosi!” Kuuliaisuus tuo siunauksen kärsimyksen kautta. Kuuliaisuus merkitsee myös sitä, että ajallisen elämämme loppuun asti saamme vaeltaa särjetyllä sydämellä. Herra murtaa meidät voidakseen käyttää meitä oman ihmeellisen armonsa kirkkauden kiitokseksi.